

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Sžfk/35/2019  
Identifikačné číslo spisu: 8018200189  
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8018200189.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana (spravodajca) a zo sudcov JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľa): B. M., F. C. XXX, F. C., IČO: 43 319 017, právne zastúpený advokátkou JUDr. Valériou Brečkovou, Daľkovská 470/14, Snina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100171082/2018 zo dňa 18. januára 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2018-64 zo dňa 29. januára 2019, jednohlasne takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

#### I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Prešov (ďalej len „správca dane“) na základe výsledkov daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) vykonanej u žalobcu za zdaňovacie obdobia január 2013 až júl 2013 vydal dňa 27.09.2017 rozhodnutie č. 102049310/2017, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane za zdaňovacie obdobie máj 2013 v sume 5.400,20, pretože na základe dokazovania vedeného v súlade s § 24 ods. 2 Daňového poriadku mal za preukázané, že tovar (náhradné dielce a drevná hmota) uvedený v žalobcom predložených faktúrach spoločnosti AGRODREVO s.r.o. so sídlom Zubné 481 (ďalej aj „dodávateľ“) nebol uvedenou spoločnosťou žalobcovi dodaný a odpočítanie dane zúčtované v jednotlivých kontrolovaných zdaňovacích obdobiach bolo v zmysle § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) nezákonné.

2. Na základe odvolania žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 100171082/2018 zo dňa 18.1.2018 (ďalej aj

„preskúmané rozhodnutie“) postupom podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku rozhodnutie správcu dane potvrdil, pričom sa stotožnil s jeho záverom, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane z tovarov, pri ktorých nevznikla daňová povinnosť.

## II. Konanie na správnom súde

3. Proti preskúmanému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) a navrhol rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.

4. Po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní správny súd rozsudkom vyhláseným dňa 29.1.2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („S.s.p.“) správnu žalobu zamietol.

5. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie veci bolo to, že žalobcom predložené faktúry neboli vystavené touto spoločnosťou. Toto mal za preukázané z daňovej kontroly a výpovede jediného konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. M. M., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že žiadnu obchodnú činnosť v spoločnosti AGRODREVO s.r.o. nevyvíjal, účtovné ani iné doklady v prospech tejto spoločnosti nevystavoval a nikdy nikoho nepoveril jej zastupovaním. Uvedené vyjadrenia jediného konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. potvrdili podľa správneho súdu aj ďalšie zistenia, podľa ktorých sídlo dodávateľskej spoločnosti na adrese Zubné 481 nie je reálne, pretože v obci sa nachádza najvyššie súpisné číslo 352. Spochybnené bolo vystavenie faktúr deklarovaným dodávateľom, ako aj realizácia platieb v hotovosti za tovar.

6. Správny súd skonštatoval, že ak dodanie tovaru podľa predložených faktúr nie je uskutočnené dodávateľom, ktorý je na nich uvedený, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukázanie zaplatenia fakturovaných súm pokladničnými dokladmi, nie sú dostatočným podkladom pre priznanie DPH za mesiac máj 2013. Pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného odpočítania DPH bolo podľa krajského súdu potrebné vychádzať nielen zo žalobcom predložených daňových dokladov, ale aj zo zistení, či týmto dokladom neabsentuje materiálny podklad. Uviedol, že v prípade pochybností o deklarovanom dodávateľovi nie je povinnosťou správcu dane počas daňovej kontroly zisťovať, od ktorého iného dodávateľa predmetný tovar žalobca skutočne prevzal, resp. akým spôsobom tento tovar získal.

7. Správny súd sa stotožnil so závermi správcu dane, že tovar nebol dodaný žalobcovi spoločnosťou AGRODREVO s.r.o., pričom vychádzal z dôkazov, ktoré boli v daňovej kontrole bezpochyby potvrdené. Išlo predovšetkým o predložené faktúry, ktorých existenciu a samotné vystavenie spochybnil konateľ spoločnosti AGRODREVO s.r.o. M. M., ako aj predložené doklady o platiach za tovar v hotovosti na základe pokladničných dokladov, potvrdenie o zaplatení tovaru. Samotný spôsob preukázania platieb zo strany žalobcu bol od počiatku spochybnený, a to nielen tým, že k týmto dokladom žalobca nepredložil žiadne iné hodnoverné listiny a dôkazy, ale aj tvrdením žalobcu, že išlo u neho o bezhotovostný styk. Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu bolo preukázať správcovi dane všetky skutočnosti týkajúce sa uplatnenia práva na odpočítanie dane a reálnosti zdaniteľných obchodov, avšak žalobca si túto povinnosť počas daňovej kontroly ani vo vyrubovacom konaní nespĺnil.

8. Krajský súd považoval vykonanie žalobcom navrhovaných výsluchov svedkov s ohľadom na ostatné zistenia za zbytočné a neúčelné. Poukázal na výpoveď konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. M. M. lajčika, ktorú považoval za hodnovernú a smerodajnú, naopak žalobcom predložené čestné prehlásenia menovaného vyhodnotil ako účelové, keďže z viacnásobných výpovedí M. M. vyplýva, že za odplatu podpísal papier, ktorý si ani neprečítal.

## III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z

dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ S.s.p. pre porušenie práva na spravodlivý proces postupom krajského súdu, ďalej pre nesprávne právne posúdenie vecí a tiež pre odklon napadnutého rozsudku od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Navrhol rozsudok správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť tak, že sa zruší preskúmané rozhodnutie a vec sa vráti na ďalšie konanie žalovanému.

10. Sťažovateľ namietal, že na preukázanie svojich tvrdení o dodaní tovaru v priebehu daňového konania predložil doklady, pričom viackrát navrhoval vykonanie ďalších dôkazov v súlade s § 24 ods. 1 a ods. 4 Daňového poriadku a § 45 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku, ako napríklad výsluch svedkov. Tieto však správca dane opakovane neakceptoval. Sťažovateľ nesúhlasil so závermi žalovaného, že v priebehu daňovej kontroly nepreukázal reálne dodávky deklarovaného tovaru od spoločnosti AGRODREVO s.r.o. Na podporu svojich tvrdení poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/2007, v zmysle ktorého sú orgány verejnej moci povinné v pochybnostiach postupovať voči daňovému subjektu miernejšie, pričom nie sú oprávnené nadradiť záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nad povinnosť dodržiavať a rešpektovať práva daňového subjektu.

11. Sťažovateľ zaujal názor, že správca dane a rovnako tak žalovaný i krajský súd odôvodňujú svoje rozhodnutia len výpoveďou konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. M. M., ktorú menovaný učinil dňa 24.10.2014 v rámci iného konania a dňa 03.06.2016 pred správcom dane. Poukázal na to, že tieto ústne výpovede sú v rozpore s jeho čestným vyhlásením o uskutočnení predmetných obchodov, ktoré sťažovateľ v konaní predložil správcovi dane. Podľa názoru sťažovateľa správca dane pochybil, keď odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz znaleckého preskúmania zdravotného stavu M. M. v čase svedeckej výpovede a čestného prehlásenia, teda v aktuálnom čase v roku 2016, ktorý by bol zameraný na psychologické a psychiatrické aspekty stavu tohto svedka. K tejto námietke sa krajský súd podľa sťažovateľa žiadnym spôsobom nevyjadril. Svedecká výpoveď uvedeného svedka z dôvodu jej nedôveryhodnosti a spornosti nemala byť podľa sťažovateľa braná v procese rozhodovania do úvahy.

12. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávne posúdenie rozloženia dôkazného bremena v daňovom konaní tvrdiac, že toto bremeno niesol v celom rozsahu sťažovateľ. Podľa jeho názoru dôkazné bremeno, že u iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu, je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. K námietke neexistencie sídla spoločnosti tvrdil, že s týmto sa mali vysporiadať príslušné úrady a registrový súd pri registrácii spoločnosti, udelení povolenia na podnikanie a vydání osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla.

13. Sťažovateľ poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/192/2016 z 15.02.2017, v ktorom boli podľa jeho názoru posudzované obdobné otázky iného žalobcu - spoločnosti SUNDERMANN s.r.o. Tá podľa sťažovateľa obchodovala so spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. v rozhodnom období a Daňový úrad Bratislava jej (podobne ako sťažovateľovi Daňový úrad Prešov) nechcel uznať právo na odpočet dane z pridanej hodnoty a vyrubil jej tam uvedený rozdiel dane. Podľa názoru súdu však žalovaný a ani správca dane pri ustálení skutkového stavu veci nevykonali potrebné dokazovanie v kontexte s dokladmi a vyjadreniami žalobcu. Podľa sťažovateľa skutková podstata a skutkové okolnosti, z ktorých súd vychádzal pri formulovaní rozsudku sp. zn. 6S/192/2016 z 15.02.2017, sú takmer identické ako v prípade sťažovateľa. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na zásadu jednotného postupu správcu dane pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch resp. zásadu legitímneho očakávania.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, s právnym posúdením veci krajským súdom sa stotožnil a námietky uvedené v kasačnej sťažnosti považoval za neopodstatnené.

#### IV. Závery kasačného súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm.

c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

16. Senát kasačného súdu poukazuje na to, že Najvyšší súd v obdobnej veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 6S/36/2019 zo dňa 18.6.2020 zamietol jeho kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/22/2018-64 zo dňa 29.1.2019 o zamietnutí jeho správnej žaloby proti rozhodnutiu žalovaného č. 100171698/2018 z 18. januára 2018 vo veci vyrubenia rozdielu dane za zdaňovacie obdobie marec 2013. Skutkové okolnosti v uvedenej veci sú obdobné ako v tejto súdnej veci, ktorá sa týka DPH za zdaňovacie obdobie máj 2013, právne posúdenie správneho súdu i kasačná sťažnosť sú prakticky identické, pričom podstata veci spočívala v tom, že sťažovateľ nepreukázal, že fakturovaný tovar mu bol dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach - spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. a teda odpočítanie dane bolo v rozpore so zákonom o DPH. Z rovnakých skutkových okolností i právneho posúdenia vychádzali i ďalšie senáty kasačného súdu, ktoré rozhodovali o kasačných sťažnostiach toho istého sťažovateľa proti rozhodnutiam krajského súdu vo veciach vyrubenia dane sťažovateľovi za ostatné mesačné zdaňovacie obdobia 2013, ktoré boli predmetom rovnakej daňovej kontroly. Ide o rozhodnutia vo veciach sp. zn. 5Sžfk/70/2019 zo dňa 06.10.2020 a 3Sžfk/77/2019 z 25.1.2021, v ktorých konajúce senáty v zmysle § 464 ods. 1 S.s.p. poukázali na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 6S/36/2019 zo dňa 18.6.2020 a citovali z neho nasledovne:

17. „ 56. Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

18. 57. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

19. 58. V cit. ustanoveniach zákona o DPH sú stanovené podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pri uplatnení práva na odpočet DPH. Na to, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH však nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami podľa ust. § 71 zákona o DPH. Musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dve podmienky preukázania musia byť splnené kumulatívne, inak nárok na odpočet DPH nemožno uplatniť.

20. 59. Dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky. Daňový subjekt má povinnosť preukázať faktúry, resp. iné daňové doklady, na základe ktorých si uplatňuje odpočet DPH. Tieto listinné dôkazy sa musia zhodovať so skutočne zrealizovanými plneniami.

21. 60. Preukázanie samotnej faktúry je dostačujúce iba v prípade, že je nepochybne preukázaná zhoda údajov uvedených vo faktúre s reálnym plnením. Doklady musia byť vystavené na reálnom materiálnom podklade, pričom údaje v nich musia byť, ako aj právna skutočnosť, reálne preukázané. Ak správca dane s prihliadnutím na objektívne skutočnosti zistí, že právo na odpočet DPH sa uplatňuje neoprávnené, spôsobom pokúšajúcim sa obísť zákon, subjektu právo na odpočet dane zamietne. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ a rovnako aj so smernice Rady EÚ č. 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty.

22. 61. Vo vzťahu k namietanému prenosu dôkazného bremena na sťažovateľa, najvyšší súd uvádza, že v rámci vyrubovacieho konania, pri preukazovaní reálneho dodania tovaru a služieb, zaťažuje dôkazné bremeno vždy daňový subjekt, čiže v tomto prípade sťažovateľa.

23. 62. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. III.ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, možno konštatovať, že „...dôkazné bremeno je na daňovom

subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si, za zákonom stanovených a splnených podmienok, nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatniť, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený. Žalobca ako daňový subjekt uplatňujúci si právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty neunesol dôkazné bremeno, keď jednoznačným a vierohodným spôsobom nepreukázal použitie tovaru na dodávku tovarov a služieb ako platiteľ, čím nesplnil jednu z dvoch zákonných podmienok zakotvených v ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH. Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, a preto nesplnenie jednej z nich znamená negatívnu aplikáciu citovaného ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH..."

24. 63. Najvyšší súd SR teda k tvrdeniam sťažovateľa uvedeným v kasačnej sťažnosti uvádza, že pokiaľ si sťažovateľ uplatnil nárok na uznanie určitého výdavku, na základe ním predložených faktúr, musí byť potom schopný preukázať, že obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované na predložených faktúrach. V prejednávanej veci musí teda preukázať, že fakturovaný tovar bol skutočne dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach.

25. 64. Skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo relevantne spochybnené dodanie tovarov práve od deklarovaného dodávateľa, nemožno, podľa názoru kasačného súdu, interpretovať tak, že dôkazné bremeno neunesol tento dodávateľ a sťažovateľ za to nezodpovedá. Dodanie tovarov od konkrétneho dodávateľa deklaroval sám sťažovateľ a na ňom teda spočívalo bremeno deklarovanú transakciu aj reálne preukázať.

26. 65. V prejednávanej veci správca dane vykonal vo veci dostatočné a rozsiahle dokazovanie za účelom čo najpresnejšieho zistenia skutkového stavu, pričom zhromaždené dôkazy následne starostlivo vyhodnotil, každé jednotlivé a všetky vo vzájomných súvislostiach.

27. 66. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak správca dane preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane.

28. 67. Pokiaľ samotný dodávateľ tvrdí, že k dodaniu fakturovaného tovaru nedošlo, správca dane nemôže a nesmie považovať deklarovanú transakciu za preukázanú a je potom na daňovom subjekte, ktorý obchodnú transakciu deklaroval (sťažovateľovi), aby svoje tvrdenia podložil aj inými dôkazmi a relevantne vyvrátil zistenia správcu dane.

29. 68. Najvyšší súd poukazuje na to, že správca dane ako aj žalovaný neopierali svoje závery o nepreukázanosti deklarovaných výdavkov len o výpoveď konateľa dodávateľa, ale tieto vyhodnocoval v súvislosti s ďalšími zisteniami. Všetky zistenia vo vzájomnej súvislosti relevantne spochybnili, že sťažovateľom deklarovaný tovar bol dodaný dodávateľom uvedeným na ním predložených faktúrach.

30. 69. K námietke o spochybnení výpovede konateľa dodávateľa a k sťažnostnej námietke ohľadom výpovede konateľa dodávateľa a návrhu na preskúmanie jeho duševného stavu kasačný súd konštatoval, že ide o námietky, s ktorými sa už vysporiadali tak správne orgány, ako aj krajský súd, pričom kasačný súd sa s ich názorom stotožnil a má rovnako za to, že nebol dôvod na spochybnenie výpovede ani na skúmanie duševného stavu konateľa spoločnosti dodávateľa.

31. 70. S poukazom na ust. § 46 ods. 8 daňového poriadku kasačný súd uvádza, že zákonodarca

jednoznačne ustanovil, že daňový subjekt sa vo vyjadrení môže zamerať len na dôkazy, ktoré mal povinnosť poskytnúť v priebehu daňovej kontroly.

32. 71. Návrhy na vypočutie svedkov predložené sťažovateľom boli jednoznačne návrhmi, ktoré mohol predložiť v priebehu daňovej kontroly, preto správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď tieto dôkazy nevykonával a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že predmetné návrhy by nepriniesli žiadne nové skutočnosti, ktoré by ozrejmili účtovné výdavky deklarované vystavenými faktúrami.

33. 72. K námietke sťažovateľa o nerešpektovaní právneho názoru vysloveného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/192/2016 zo dňa 15.02.2017, kasačný súd uvádza, že s poukazom na ust. § 131 SSP nie je viazaný rozhodovacou činnosťou ani právnymi názormi krajských súdov. Okrem toho ide o rozsudok, ktorý bol napadnutý kasačnou sťažnosťou.

34. 73. V oboch prípadoch v prejednávanej veci správca dane dospel k záveru o nepreukázaní dodania tovaru spoločnosťou AGRODREVO, s.r.o., preto nie je dôvodná námietka týkajúca sa nedodržania zásady rovnakého postup správcu dane v skutkovo zhodných prípadoch, a to ani porušenie zásady legitímnych očakávaní. Hoci z legitímnych očakávaní, v pomere k správnym rozhodnutiam, možnosť právne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Dotknuté osoby sa nemôžu účinne dovolávať nemennosti rozhodovacej činnosti verejnej správy - či súdov, ani ju, naopak, očakávať tam, kde na takúto zmenu existuje legitímny dôvod.

35. Rovnako i senát 1S sa stotožňuje s citovaným rozhodnutím kasačného súdu v obdobnej veci tých istých účastníkov a podľa § 464 ods. 1 S.s.p. naň poukazuje. Na doplnenie uvádza, že rozhodujúcim dôkazom spochybňujúcim (či skôr vyvracajúcim) dodanie predmetného tovaru deklarovanej dodávateľom bola celkom oprávnená ústna výpoveď M. M., ktorý bol počas kontrolovaného obdobia jediným v obchodnom registri zapísaným spoločníkom a konateľom spoločnosti AGRODREVO s.r.o. V žiadnom prípade nemožno akceptovať sťažovateľom naznačený názor, že ústna výpoveď menovaného pred správcou dane by azda mala mať rovnakú hodnotu ako ním podpísané čestné vyhlásenia. Ak bol rozpor medzi obsahom výpovede M. M. pred správnym orgánom v inej veci a jeho „čestným vyhlásením“, tento bol vyjasnený svedectvom menovaného pred správcou dane.

36. Z vykonaného dokazovania možno usúdiť, že v osobe M. M. ide pravdepodobne o osobu bez domova, ktorá na požiadanie neznámej osoby za okamžitú odplatu podpisovala rôzne písomnosti, o obsahu ktorých nič nevedela. Niet pochybností o tom, že táto osoba nikdy v spoločnosti AGRODREVO s.r.o. nepodnikala a žiadne aktivity smerujúce k uzavretiu sťažovateľom deklarovanych obchodov nevykonávala. Skôr ako jej duševný stav je hodné povšimnutia, ako sa sťažovateľ k týmto písomnostiam dostal a s akým úmyslom ich predložil správcovi dane ku kontrole, keď zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že to nebol úmysel čestný. To však presahuje rámec daňového aj správneho súdneho konania a patrí skôr orgánom činným v trestnom konaní.

37. K návrhom sťažovateľa na doplnenie dokazovania v daňovom konaní a námietkam o nesprávnom vyhodnotení ich nepotrebnosti žalovaným i správnym súdom považuje kasačný súd za potrebné pripomenúť, že správca dane za sporné nepovažoval to, že sťažovateľ presmetný tovar nadobudol, ale že mu ho dodal deklarovaný dodávateľ. Preto nebol dôvod skúmať, či sťažovateľ s tovarom skutočne disponoval alebo či ho použil na svoje zdaniteľné obchody.

38. Pokiaľ ide o sťažovateľom zvýrazňované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci spoločnosti SUNDERMANN s.r.o., ktorá mala za podobných okolností obchodovať so spoločnosťou AGRODREVO s.r.o., kasačný súd poznamenáva, že tu nie je možné hľadať paralelu s prípadom sťažovateľa, pretože sú tu prítomné významné rozdiely. Ten hlavný spočíva v tvrdení spoločnosti SUNDERMANN s.r.o., že obchody so spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. dojednávala a realizovala s bývalým konateľom, nie so zjavne zneužitým bezdomovcom M. M., ako to tvrdí sťažovateľ.

39. K sťažnostnému bodu naznačujúcemu odklon rozsudku správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu konajúci senát poznamenáva, že ustálenou rozhodovacou praxou celkom iste nie je citácia jednej či dvoch viet z ojedinelého rozsudku Najvyššieho súdu, ale opakované judikátorne riešenie určitého právneho problému, z ktorého možno odvodiť konkrétne interpretačné pravidlo. Nič také v kasačnej sťažnosti uvedené nie je a preto sa kasačný súd v tomto ohľade v podstate nemal čím zaoberať. Ak už by sme mali uvažovať v prejednávanych súvislostiach o ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu, potom by sme dospeli k pravidlu, že predloženie faktúr a účtovných dokladov samo osebe nemusí byť dostatočným dôkazom o uskutočnení deklarovaného plnenia označeným dodávateľom a že platiteľ dane požadujúci vrátenie/odpočítanie dane musí byť schopný preukázať realnosť príslušného obchodu, ak o tom v daňovom konaní vzniknú dôvodné pochybnosti (napr. rozhodnutia sp. zn. 8Sžf/26/2014, 5Sžf/11/2014, 2Sžf/52/2010, 8Sžf/36/2010, tiež m.m. rozhodnutie sp. zn. 1Sžfk/49/2017).

40. Z uvedených dôvodov kasačný súd nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

41. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.